

VĚŽNĀK

KOMPAS TŘEŠŤSKÉ FARNOSTI

SLOVO OTCE DAMIÁNA

... prožíváme závěr školního roku, který byl ve své druhé polovině velmi podivuhodný.

NĚKOLIK VZPOMÍNEK ...

Druhá primice se konala 5. července v rodné Třešti. Organizačně zajistit takovou akci nebyl v Třešti problém.

www.tre-fa.cz
redakce@tre-fa.cz

vydavatel

Římskokatolická farnost Třešť

redakce

P. Damián Jiří Škoda
Květa Zažímalová (KZ)

další autoři příspěvků

Jan Zach (Jan)

autoři fotografií

archiv rodiny Radkovských - str. 6-9,
11, 19-20
archiv M. Kameníkové - str. 13
Zuzana Nováková - str. 14-16
David Zažímal - str. 17

jazyková korektura

Květa Zažímalová

typografická úprava

David Zažímal

distribuce

Distribuci zajišťuje redakce
v počtu 180 výtisků.

adresa redakce

B. Němcové 570, Třešť 589 01

kolportéři

redakce; Staňkovi;
Duchanovi; Bambulovi;
Hynkovi a kolportéři
z bratrských farností

Vydáváno výlučně pro vnitřní
potřeby farnosti. Neprodejné.
Stanovisko redakce se nemusí
ztotožňovat s obsahem zveřej-
něných příspěvků. Anonymní
příspěvky nezveřejňujeme!

STR.

NÁZEV

3 Slovo otce Damiána / Ze života farnosti
4 Mé tělo je skutečný pokrm a má krev je skutečný nápoj
6 Vzpomínky po padesáti letech
9 Několik vzpomínek na uplynulých 50 let ...
10 Kdo byl P. Jiří Reinsberg?
10 Výňatek z kázání P. Jiřího Reinsberga ...
12 Před 100 lety se narodil P. Jan Bula
13 P. Karel Bačák
14 Katecheze Dobrého Pastýře
16 Výročí primicí
17 Slavnost Těla a Krve Páně
17 Ledové království

Uzávěrka příštího čísla bude 13. září 2020!

NÁKLADY NA TOTO ČÍSLO ČINÍ 25,- Kč.

SLOVO OTCE DAMIÁNA

Milí farníci,

prožíváme závěr školního roku, který byl ve své druhé polovině velmi podivuhodný. Prožili jsme v těchto dnech také nádherné slavnosti, které nám připomenuly a my jsme v nich mohli prožít a znova více zakusit Boží lásku k člověku.

Slavnost Nejsvětější Trojice, kdy si připomínáme základ naší víry, že věříme v jednoho Boha, který je **trojicí osob, které prožívají vztahy lásky. Naše víra se zakládá tedy na Trojjediném Bohu.** Člověk, který je stvořen k obrazu a podobě Boží, je zván, aby také on prožíval vztahy lásky, protože **člověk může žít bez různých věcí** (dokonce i bez internetu, mobilu, počítače, auta a jiných, zdánlivě velmi důležitých věcí), **ale nemůže žít bez lásky.** Právě proto, že je stvořen k podobě Boží a „nedojde pokoje, dokud nespočine v Bohu“ (sv. Augustin), **ne nalazte ve své duši pravý pokoj, dokud nespočine v pravém Bohu, který je Láska.**

Další slavnost, kterou jsme prožívali, nám připomněla, že vrcholem obdarování, které nám Ježíš zanechal zde na zemi, je jeho **Tělo a jeho Krev, které jsou nazývány svátostí lásky.** Ano, jsou a mají být vrcholem a středem života Církve, tedy pro každého z nás, pro tu „domácí církev“ (rodinu), kde je středem Ježíš, který se daruje jako pokrm k životu věčnému, ale také pro farní rodinu, která se shromažďuje především v neděli při mši svaté. **My se snažíme obnovit po té „virtuální době“, kdy většina mohla prožívat mši svatou pouze zprostředkovaně a nepřijímala Ježíše v Eucharistii svátostně a duchovně, živý vztah s Ježíšem v Eucharistii a to jednak při mši svaté, která je zdrojem celého našeho života, ale také při adoraci,** kdy se mu můžeme klanět, děkovat mu, chválit ho, ale též prosit nebo odprošovat za hříchy naše a druhých lidí.

A k tomu nás také vybízí poslední velká slavnost, která oslavuje Kristovu blízkost člověku, kdy ho zve, aby spočinul na jeho **Nejsvětějším Srdci.** „Pojďte ke mně všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi a já vás občerstvím“. **Tak nás k tomu pobízí Ježíš. Zve nás k sobě blíž a záleží na každém z nás, jak mu otevřeme naše srdce, aby je uzdra-**

vil ve svátosti smíření, nebo ho posiloval v růstu života věčného v nás, když ho přijímáme pod tajemnou způsobou chleba a vína, jako Živého Ježíše, v jeho božství i lidství, kdy se nám dává jako duchovní pokrm poutníků, kteří znají směr a cíl své cesty, kterou je otevřená „Boží náruč“.

Kéž tedy na jeho lásku odpovídáme stále větší láskou, abychom v síle tohoto pokrmu došli do života věčného.

Závěrem bych pouze připomenul velkou událost, kterou můžeme v těchto dnech prožít s naším rodákem **Mons. Františkem Radkovským při jeho kněžském jubileu, kdy budeme děkovat za jeho 50 let kněžství.** Bohu díky za každou mši svatou, kterou mohl v těchto letech sloužit, za každou udělenou svátost smíření, nebo svátost manželství, svátost kněžství, křtu svatého, či pomazání nemocných. **Kněžství je, jak krásně řekl farář arský, „láskou Ježíšova Srdce“.** Děkujeme tedy za věrnost a horlivost otce biskupa Františka, ale též za každého kněze, který nám nějak uděloval svátosti a tím zprostředkoval Boží lásku k nám, ale prosme též za hojná povolání ke kněžství a to i z našich rodin a z našich farností. **Kéž náš národ má vždy dostatek dobrých a svatých kněží, podle vzoru Ježíše Dobrého pastýře.**

váš otec Damián

ZE ŽIVOTA FARNOSTÍ

Svatby:

Třešť: Vladimír Štulík a Denisa Knihařová

Pohřby:

Třešť: Zdeňka Pittnerová
Lucie Laubová
František Niederhafner

Růžena: Ladislav Navrátil
František Háva

MÉ TĚLO JE SKUTEČNÝ POKRM A MÁ KREV JE SKUTEČNÝ NÁPOJ

Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm. Jako mne poslal živý Otec a já žiji z Otce, tak i ten, kdo jí mne, bude žít ze mne. To je ten chléb, který sestoupil z nebe; ne takový, jaký jedli otcové a zemřeli. **Kdo jí tento chléb, bude žít navěky!** (Jan 6, 55 – 58)

Sv. Augustin řekl o vtěleném Božím Synu: „**Odvážuji se tvrdit: ač je Bůh všemohoucí, nemohl dát víc, ač je nejbohatší, neměl, co většího by dal, ač je vševědoucí, nevěděl, co lepšího by dal.**“ **Toto platí v plné míře i o Eucharistii.** V ní dostáváme ten největší dar, který vůbec můžeme dostat. Je to nejvznešenější svátost, v ní je Kristus přítomen, obětován a přijímán. V ní je obsažena nejen milost posvěčující člověka, ale sám původce milosti a svatosti – Ježíš Kristus. **Touto**

svátostí Církev žije a roste; a protože Církev jsme my všichni, žijeme a rosteme duchovně i my, kteří tomuto vznešenému tajemství věříme.

Ježíš ustanovil tuto svátost lásky ve chvíli, kdy ho svět odmítal. Když ho lidé chtěli usmrtit, dává jim svátost života, když ho lidé chtěli odstranit, dává jim svátost, v níž chce mezi lidmi neustále přebývat. A i když předvídal netečnost, lhostejnost a chlad lidských srdcí, ba dokonce posměch a hrubé odmítání této svátosti, přece ji ustanovuje. Kolik je v tomto činu lásky! **Všechna Boží díla byla vytvořena láskou a pro dobro člověka. Nikdy nepochopíme a nedoceníme tuto Boží lásku, která se nám zde zjevuje. Je logické, že bychom na lásku měli odpovídat láskou. Proto středem našeho života by měla být mše**

svatá, především ta nedělní, při níž se setkává celá farnost, společenství věřících. Ježíš chce při ní vstoupit do našeho srdce, aby nás posvěcoval, proměňoval, aby v nás mohl žít. **Musíme mu proto otevřít své srdce, s živou vírou a láskou se mu klanět, velebit ho, oslavovat, děkovat mu a také ho prosit.** On se nám dává úplně k dispozici. Na každého z nás čeká. Jeho svatostánek na oltáři je taková radiová stanice, která stále vysílá signály lásky, dobroty, pomoci, milosti, odpuštění... A my bychom měli vyladit svá srdce, abychom je dovedli zachytit.

Sv. Julián Eymard často říkával: „Člověk je tak veliký, jak veliký je ten, kterému se klaní.“ Lidé dnes mají mnoho model, kterým jsou ochotni se klanět, na svého Boha však nemají čas.

Vlastní význam slova „eucharistie“ je uznání, vděčnost, díkůčinění. Je nutno ale mít na paměti, že toto slovo nevyjadřuje jen poděkování za dobro, kterého se přítomným dostává, ale také ještě více chválu Božích divů. Ježíš uděluje pokrmu trvalou hodnotu své vykupitelské smrti; proměňuje sebe a celé stvoření v jediný úkon úcty k Bohu, který je podstatou náboženství i Ježíšova vykupitelského díla: v jeho osobě, obětované na kříži, a v Eucharistii, se lidstvo s celým vesmírem navracejí k Otci. Proto je Eucharistie duší veškeré křesťanské bohoslužby. Ježíš je živý chléb, otevírající přístup k věčnému životu těm, kdo věří. Tělo a krev nejsou v Eucharistii jen symbolickou památkou minulosti, ale jsou v eschatologickém světě, ve kterém žije Kristus, skutečností. **Jako každá jiná svátost, tak i Eucharistie, která je mezi nimi ústřední, zjednává křesťanu, ponořenému do světa hříchu, fyzické spojení s Kristem. Pokrm, který ji tvoří, je potrava budoucího věku, skutečná přítomnost Ježíše Krista zmrtvýchvstalého – oběti věčné.** Obnovuje se na oltáři, a proto každá mše svatá je totožná s historickou obětí na kříži, od které se liší jenom místem, časem konání a způsobem prožívání, protože ji prožíváme nekrvavým způsobem. Ona shromažďuje Církev po celém světě až do konce času, spojuje chvály a oběti všech lidí s dokonalou obětí chvály Krista, jediné skutečné a pravé „Eucharistie“ jedinečné ceny před Bohem, bez které by všechny ostatní oběti byly bez ceny.

Vážím si mše svaté a Nejsvětější svátosti jako jádra křesťanské bohoslužby? Jsou

střediskem, které posiluje moji víru, naději a lásku? Jdu-li někdy zarmoucen a v nejistotě svou životní cestou, nemám se nechat zmást; Kristus Pán jde – podobně jako u Emauz – jistě už dele vedle mne a já jsem ho zatím nepoznal; zůstanu-li však v trpělivém naslouchání jeho slovu a v eucharistickém společenství, dojdu i já k blaženému poznání Pána.

Dej nám, Pane, ať naše myšlenky a celý náš život směřují k tobě, který jsi střed našeho bytí. Jedině tak bude mít náš život cenu a jednou přejdeme od adorace pozemské k adoraci nebeské.

Nauku o Eucharistii vyhlásil především tridentský koncil 11. 10. 1551: Pod způsobami chleba a vína je přítomen živý Kristus s lidstvím i s božstvím, s tělem i s duší. Je přítomen celý pod způsobou chleba i pod způsobou vína.

I Druhý vatikánský koncil často mluví o Eucharistii jako o oběti, jako o pokrmu i jako předmětu adorace, zvláště v konstituci Sacrosanctum concilium – O posvátné liturgii. Celá nauka o Nejsvětější svátosti je shrnuta v encyklice papeže Pavla VI. *Mysterium fidei* – Tajemství víry z 3. 9. 1965. Bohatě uvádí citace z církevních Otců a podrobně hovoří o Eucharistii jako o tajemství, které se uskutečňuje v oběti mše svaté, a důrazně vyzývá k podpoře eucharistické zbožnosti. Na tuto encykliku navazuje instrukce *Eucharisticum mysterium* – Eucharistické tajemství, která vyšla 23. 5. 1967. Dalším dokumentem je list Jana Pavla II., který byl zveřejněn 18. 3. 1980 a nese titul: O tajemství a úctě Eucharistie; neobírá se tolik věroúčnými hledisky ani liturgickými předpisy, ale má spíše povzbudivý ráz.

Neustálé přebývání Kristovo mezi lidmi ve Svátosti oltářní odpovídá podstatě dokonalého náboženství a potřebám lidského srdce. Svátost oltářní uspokojuje naše tužby a přání po blízkosti s Bohem, který tajemně přebývá mezi námi. Jako kdysi k viditelnému Kristu za jeho pozemského života, podobně i my dnes můžeme a máme se k němu obracet ve všech potřebách všedního života. Kéž se tak stane!

*autor: P. Vojtěch Antonín Jeniš
(II. Ročník Katechezí, Katecheze 33, 1993/94)
pro Věžník vybral otec Damián*

VZPOMÍNKY PO PADESÁTI LETECH

Pokusila jsem se oslovit farníky, přátele a příbuzné Mons. Františka Radkovského, aby po padesáti letech oživily vzpomínky.

- KZ -

1) Máte nějakou živou vzpomínku na primici Mons. Františka Radkovského? Co se Vám jako první i po 50 letech vybaví?

Naše farnost se zúčastnila vysvěcení P. Františka Radkovského, které se konalo v Praze ve svatovítské katedrále. Potom jsme jeli parníkem po Vltavě pravděpodobně ke Štěchovicím. Bylo to proto, abychom se mohli s Františkem osobně sejit a popovídat si. Nevzpomínám si, kde to ještě bylo, ale vím, že tam František sloužil mši svatou. Šťastně jsme se vraceli domů. Kdy měl primiční mši svatou v Třešti, to si nevzpomínám.

Josef Vrátil

~ ~ ~

Vítala jsem tehdy novokněze Františka u vchodu do kostela sv. Martina básní od Františka Trtílka, která byla uveřejněna někdy v květnu 1970

v Katolických novinách. Začínala slovy: „A ještě než se požehnáš a přistoupíš k oltáři před Boha svého, zamysli se. Bylo ti líto zástupů, a tedy dal ses Bohu za podíl, přišel jsi sloužit, ale ne žes tak chtěl ty sám“...

Marie Kameníková

~ ~ ~

Samotná kněžská primice otce biskupa se mi vybavuje jen matně. Asi nejvíce mi v paměti utkvěla jízda na parníku, která mě jako kluka velmi zaujala. Na otce biskupa Radkovského mám ale jednu milou vzpomínku ještě z doby jeho bohosloví. Tehdy nás jako ministranty vzal na výlet do lesa směrem na Bukovou. Měl pro nás připravené různé úkoly a soutěže. Jedno zadání znělo: napište na papír modlitbu Otčenáš. V tu chvíli nám to přišlo jako brnkačka, příliš snadný úkol. Ovšem, jak jsem začal psát, zasekl jsem se a najednou nevěděl, jak dál. Dopsal jsem to jen s velkými obtížemi. Uvědomil jsem si, jak pořádně vlastně ani nevím, co se modlím. Během života jsem si na to několikrát vzpomněl, hlavně tehdy, když jsem se přistihl, jak nějakou modlitbu říkám automaticky.

Ladislav Štrejbar

~ ~ ~

Kněžské svěcení bratra Františka bylo pro mne mimořádnou životní událostí. S touto skutečností byly spojeny také všechny podstatné události, které tomu předcházely. Zejména je třeba zmínit bratrovo rozhodnutí stát se knězem po ukončení studia na Matematicko - fyzikální fakultě KU, při začátku jeho profesní kariéry. Jak velké bylo překvapení rodičů netřeba připomínat. Ale bratr šel za Božím voláním a jeho rozhodnutí si nesmírně vážím!

Bratr nestudoval při brněnské diecézi, ale diecézi pražské, a to na CM bohoslovecké fakultě v Litoměřicích. Pražská fakulta byla v té době zabrána totalitní vládou a sloužila "pro vývoz revoluce".

Slavné třeštské primice 5. července 1970 předcházelo neméně slavné či historické svěcení kněží o týden dřív v sobotu 27. června 1970 v katedrále Sv. Víta, Václava a Vojtěcha. Světitelem byl František kardinál Tomášek, který měl rozhodující podíl na studiu a svěcení několika bohoslovců, kteří již absolvovali vysokoškolské studium! Z jeho promluvy při mši sv. mi zejména zaznívá jeho silné zvolání k novosvěcencům: "Vy, kněží, musíte být svatí, aby vám svěšený lid byl věrný Bohu!" Myslím si a věřím tomu, že bratr biskup této prosbě pana kardinála dostál.

Následující den v neděli 28. června - slavná první mše svatá v chrámu Panny Marie před Týnem, kde jsme léta s bratrem Mons. Jiřím Reinsbergovi ministrovali. Přítomní byli rodiče, další příbuzní i mnozí třeštské rodáky, tak jako i při svěcení v katedrále. Odpoledne následovala projížďka parníkem na Vltavě. Skvělý to nápad, veselá společenská událost, které se zúčastnilo mnoho významných a známých osobností.

Jan Radkovský

~ ~ ~

Když jsme měli s manželem Janem svatbu u Matky Boží před Týnem v Praze v říjnu 1969, zpívali nám František, ještě jako bohoslovec, spolu s bohoslovcem + Kájou Samkem, kteří měli v Týnském chrámu společnou primici.

Jeich kněžské svěcení P. kardinálem Tomáškem v Katedrále Sv. Víta, následná nedělní primice a odpolední slavnost na parníku byly nezapomenutelné.

Primice v Třešti se konala následující neděli 5. 7. 1970. Manžel musel v těch dnech na vojenském cvičení a do rodného města přijel v uniformě a zúčastnil se jen na primiční mši sv.

Jela jsem tedy do Třeště s děvčaty z Týnské scholy, při obřadu jsme zpívaly. Vzpomínám si, jak jsme čekaly před chrámem sv. Martina na zkoušku, než nás pustili na kůr. Překvapil nás velký nápis nad mříží před kostelem:

"PÁN CHTĚL TĚ MÍTI JEDNÍM ZE SVÝCH SLUHŮ, PROTO JSI POHRD SVĚTA ROZKOŠEMI. OZDOBEN KNĚŽSTVÍM PŘISTOUPIL JSI K PLUHU, PRO KRISTA KYPŘIT TVRDOU ČESKOU ZEMI."

Helena Radkovská

~ ~ ~

Byl jsem na primici otce Františka v Praze v Týnském chrámu, kde byl duchovním správcem P. Jiří Reinsberg. Po té primici jsme byli na lodi, kde bylo i několik farníků z Třeště. Dodnes si pamatuji Karla Otčenáška, jak seděl na schůdkách na lodi a lízal zmrzlinu ☺.

P. Jaroslav Růžička

2) Vzpomenete si, jak jste byl/a Vy nebo někdo z Vaší rodiny do příprav na primici zapojen/a?

Bylo mi 15 let, moc jsem to neřešila. Celá naše rodina se těšila, s rodinou Radkovských jsme se dobře znali, dlouhá léta jsme bydleli téměř v sousedství. Teta Marie se podílela na květinové výzdobě kostela a zajišťovala kytici růží, kterou jsem otci Františkovi předávala. Můj starší bratr byl spolu s dalšími farníky i na kněžském svěcení v Praze a také na oslavě na lodi na Vltavě.

Marie Kameníková

~ ~ ~

chrámu P. Marie před Týnem Mons. Jiří Reinsberg, který rozvinul pohled na Františkovo dětství a léta prožitá v Praze při chrámu Panny Marie a sv. Havla. Zpěvem pěkně doprovázela děvčata z Týnského chrámu, se kterými zpívala i moje manželka. Následující hostiny jsem se už nezúčastnil, směřoval jsem zpět na vojnu.

Letos v dubnu bratr František oslavil 30 let života v biskupské službě! Bohu díky!

Jan Radkovský

~ ~ ~

A vzpomínky z primice? Nezapomenu na krásnou báseň od Františka Trtílka v přednesu slečny Marušky Forstové (Kameníkové) na úvod celého obřadu. Nejvíce mě ale dojala, když František proměňoval a rozdával eucharistii.

Ještě vzpomínám na nádherný průvod z fary do kostela, ve kterém šlo mnoho slavnostně oblečených dětí.

Zůstala jsem potom sama, protože manžel odjel zpátky na voj. cvičení a děvčata, se kterými jsem zpívala, do Prahy. Vděčně vzpomínám na pí. profesorku +Svobodovou (původem Krejčovou z Třeště), která se mě na slavnosti po mši sv. ujala.

Děkuji Bohu za všechny tyto milosti!

Helena Radkovská

Třeštská primice byla pro mne (a jistě i pro rodiče, příbuzné a farníky) velkou slavností, kdy jsme primicianta Františka doprovázeli do chrámu sv. Martina - především modlitbou a děkováním Bohu za všechny dary a milosti, které Františka přivedly ke kněžství. Věřím, že stále modlitby farníků ho jistě provázejí v jeho biskupské službě i dnes. Na přípravě třeštské primice jsem se bohužel osobně nepodílel, protože jsem v týdnu před tím nastoupil na vojenskou službu.

Z primice a jejího krásného průvodu s velkým zástupem dětí mě na bráně u kostela upoutal transparent, který měl bratrovi připomenout, jakou cestou by se měl jako kněz ubírat. Krásně vyzněla uvítací báseň v přednesu sl. Marušky Forstové (Kameníkové). První mši sv., kterou sloužil František v rodném městě Třešti, byla velkou radostí a vděčností za všechny dary a milosti přijaté od Pána a díky za vše, čím ho rodiče v životě obdávali. Kazatelem při primici byl farář z pražského

Milost našeho Pána Ježíše Krista
i láska Otcova
i společenství Svatého Ducha
s vámi se všemi. (2 Kor. 13,13)

P. FRANTIŠEK RADKOVSKÝ
1970

NĚKOLIK VZPOMÍNEK NA UPLYNULÝCH 50 LET S OTCEM FRANTIŠKEM RADKOVSKÝM

Ačkoliv jsme s biskupem Františkem Radkovským „kluci z jedné ulice“, naši rodičové se snažili být praktikujícími katolíky, kteří se často setkávali civilně, při bohoslužbách i v dalších aktivitách farnosti, my kluci jsme se v těch prvních letech života moc nekámošili. Důvod – 6 roků, věkový rozdíl. V tomto věku se taková doba jeví jako nekonečno.

Náš vztah se zásadně měnil s přibývajících léty, zejména od doby, kdy mi Františkův tatínek „TAJNĚ“ sdělil, že František bude studovat teologii. To už měl František za sebou studium matematiky na KU, vojnu i krátké civilní zaměstnání. Paradoxně naše tehdejší setkávání bylo častější, než když žil doma v Třešti.

Při jednom takovém setkání jsme proěřovali Františkovu matematickou zdatnost, ač to bylo již 20 roků od jeho matematických studií. Náš syn Pavel, tehdy septimán na gymnasiu, měl problém s řešením určité části matematické olympiády. A právě tehdy přijel otec František na návštěvu k rodičům. Obšťastnili jsme ho oním olympijským problémem. František obstál, do hodiny bylo řešení na světě.

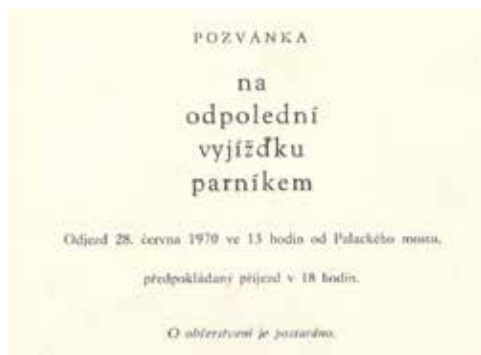
Bohosloveckou fakultu UK, dislokovanou do Litoměřic, ukončil otec František v roce 1970. Svěcení na kněze se konalo 27. června v sobotu ve svatovítské katedrále a uděloval ho pan biskup Tomášek. Primice (první) se konala v neděli 28. června v kostele Matky Boží před Týnem, kde byl dlouholetým domácím pánem otec Jiří Reinsberg. Odpoledne pak pozvaní hosté (bylo jich kolem 400) prožili ve značném veselí na největším pražském parniku Vyšehrad. Z Třeště se všech těchto mimořádných oslav zúčastnilo 72 farníků.

Druhá primice se konala 5. července v rodné Třešti. Organizačně zajistit takovou akci nebyl v Třešti problém. Vždy bylo k dispozici dostatek ochotných rukou i prostředků.

Vedle novokněze je druhou nejdůležitější osobou primice kazatel. Otec František si vybíral za primičního kazatele otce Jiřího Reinsberga.

Ten mládí prožil v Praze a v roce 1937 odešel studovat teologii do Říma. Zde byl ve válečném roce 1942 vysvěcen na kněze. Na jaře 1945 odjel do Anglie, kde byl přijat do armády, s níž se v říjnu vrací do vlasti. Od roku 1946 začínal působit v kostele Matky Boží před Týnem v Praze, kde setrval až do důchodu.

A právě tento kostel a tento kněz se stali Františkovou domovskou farností. Tam zrál jeho rozhodnutí stát se knězem.

Otec Reinsberg byl známým a svérázným kazatelem. Měl vyhraněný názor na délku kázání. Pro všední dny to byly 3 minuty, v neděli a v běžné svátky 5 až 6 minut, pro mimořádné příležitosti (kam patřila i primice) 7 minut, a pro větší svátky a hodnostáře 9 minut. V Třešti jsme měli představu, že by to mimořádně mohlo být až 15 minut. Byl jsem v Praze vyjednávat. Bylo to velmi příjemné a hlavně zábavné povídání. Při odchodu jsem si ale nebyl jist, že moje mise byla úspěšná. Realita při primici byla 9 minut. Na hostině jsme si pak s P. Reinsbergem chvíli povídali. Mimo jiné říkal asi toto: *Podlehl jsem vám. Kázal jsem dobrých 9 minut a to už je doba pro biskupa. Tak ať se teď hoch snaží.*

A František se snažil. Tehdy i nyní (dnes). Děkujeme za vše, čím jsme skrze Tebe, Františku, byli obdarováni.

Slávek Šalanda

KDO BYL P. JIŘÍ REINSBERG?

P. Jiří Reinsberg (30. března 1918 Brno – 6. ledna 2004 Praha) byl český katolický kněz a spisovatel. Přes půl století působil v pražském kostele Matky Boží před Týnem a kostele svatého Havla. Jeho farnost byla po celou dobu komunistického režimu živým společenstvím intelektuálů, disidentů i studentů, a byla prvním místem zavádění české liturgické reformy po Druhém vatikánském koncilu. Jiří Reinsberg byl také skautem (měl skautskou přezdívku Amundsen) a až do pozdního věku se skautství věnoval i literárně.

Proslul jako vzdělaný, inteligentní, lidsky zralý i vtipný kazatel, zpovědník i společník, který významně ovlivnil několik generací zejména křesťanských intelektuálů, a to od krajně liberálních až po krajně konzervativní. Teologická, literární, historická i duchovní hloubka jeho kázání bývala doplněná neotřelostí, humorností, odbočkami a neformálností projevu tak, že byla oblíbená i u farníků, kteří nebyli přímo intelektuály. Kázání stejně jako běžné rozhovory vedl v hovorové řeči přecházející až do žargonu. („*Drsnější slova mají moc lidí vyburcovat, což je dobrý důvod k tomu, aby se používala.*“) Týnskými odchovanci jsou například Tomáš Halík, František Radkovský, Jan Sokol, Václav Dvořák, Vojtěch Eliáš. Značná

část raných Reinsbergových žáků skončila v komunistických vězeních nebo v emigraci.

I jako zpovědník byl známý spíše „rabínskou“ moudrostí. Namísto obligátního odříkávání Otčenášů a Zdravasů ukládal pokání například takto: „*Víš co? Udělej si doma pořádek ve věcech; za pokání budeš aspoň 7 hodin spát; nebo udělej rodičům něco hezkého; nebo si přečti 4. kapitolu 1. Janova listu...*“. Mnozí však dosvědčují, že morálku nezeměčoval ani nezlehčoval, spíše ji pojímal opravdověji. Kvůli tomu, že P. Jiří Reinsberg nechtěl zpovědi odbývat, často začínaly bohoslužby i o 15 minut později.

převzato z Wikipedie

VÝŇATEK Z KÁZÁNÍ P. JIŘÍHO REINSBERGA O MŠI SVATÉ, UPRAVENÝ PŘEPIS KÁZÁNÍ Z LET 1981 - 1990

Abychom to, co děláme, dělali svátostným znamením. Když mluvíme, tak je to také znamení. Když se člověk jakýmkoli způsobem dorozumívá s druhým tvorem, potřebuje k tomu znamení. Ať je to značka, ať je to písmo, ať je to řeč, ať je to pohyb, všechno je znamení. A také znamení našeho přesvědčení, našeho vztahu i vyznání víry. Myslím si, že by bylo rozumné tak, jako si člověk čte Písmo svaté a přemýšlí o něm, že by si také někdy v životě měl vzít Vyznání víry a přemýšlet o něm. Větu za větou. Jinak se může stát, že to říká správně, říká uctivě, říká poctivě, ale říká to asi tak, jako když dětičky odříkávají

básničku, které nerozumí, jako když dětičky odříkávají modlitbu, které nerozumí. Když potom říkají: *sedí na pramici Boha, Otce všemohoucího, trpěl pod koňským pirátem a vrtá jim to v hlavě, když jsou piráti na moři, jak může být někdo pirát na koni, a: v tom svatém hopsování, ať setrvám do skonání; tělocvik dábla přemáhá; od školy a od zlé moci vysvobodí nás této noci.* To vzniká z toho, když člověk něco říká a neví, co to je. A takových věcí je dost, protože vím, že staré babičky se modlily: *a nám potom to putování vokaž, no to se máme nač těšit.* Rozdělil si to, dokonce z toho mají i teologické problémy, které potom píšou do dopisů,

posílají to otci arcibiskupovi. Jak tomu rozumíme, když říkáme: jednorozeného Syna Božího, který se zrodil z Otce přede všemi věky, Bůh z Boha, Světlo ze Světla, pravý Bůh z pravého Boha – co si pod tím představujete? Žádnou umělotinu. Je to jako pravý med a pravá vlna a podobné a říkáte: zrozený, nestvořený, jedné podstaty s Otcem. Za těmi jednotlivými slovy leží celé dlouhé doby hádek, modliteb, přesvědčování se, přemýšlení, snahy srovnat řeckou filozofii nebo způsob řeckého myšlení a východního myšlení s poselstvím Pána Ježíše, protože konekcnců, když si někdo něco vymyslí, tak k tomu musí najít slovník, a ten slovník musí být srozumitelný i pro druhé lidi, a jak je známo, každé slovo může mít mnoho významů. Když řekneme slovo Janek, tak si někdo představí bratrance, který byl pokřtěn Jan, jiný si představí koně, který jest jankovitý, a v některých garážích si představí hever, protože tomu se také někdy říká janek. A kdoví kolik ještě těch janků na světě je. Tak se to musí přesně vymežit. Těch bojů, které o to byly, protože ty boje mají svůj dopad do lidské společnosti, protože jestliže Pán Ježíš není Bůh, tak proč nám to vykládal, takových jsme tu už měli. Pak se dá zařadit mezi slavné filozofy, stavět mu pomníky a podobně. Jestliže Pán Ježíš nebyl pravý člověk, to se to Pánu Bohu vykládá, když není v mé kůži, ale co mám říkat já? Tak se každé vyjádření věci, zvláště v řečtině, která byla a je jazykem filozofů a která všechny věci důkladně prozkoumávala, protože Řekové jsou na filozofii jako škodováci na mašiny, tak než se tohle všechno prokotalo, tak v zájmu pravdy vlastní nebo pravdy vůbec lidi protřpěli celá staletí. To jsou ta první staletí, kdy se pravda musela docela přesně oprostít od takových domněnek, nápadů, polopravd. A teď to říkáme my. A co o tom víme? Není zapotřebí, abyste znali dějiny dogmat, ačkoli je to drama, je to lepší než detektivka, a je to opravdu lidský zápas, zápas o získání nejhezčího vyjádření toho, koho miluji. To nebyla rvačka, ačkoli se při tom hádali. Nadávali si

mezi sebou, někdy. Není zapotřebí, aby se člověk probíral dějinami dogmatu, ale měl by vědět, co říká a proč to říká. A co to říká mně, a proč to říkám ze sebe. Když člověk probírá celé Vyznání víry, tak by to měl říkat asi tak, jako když se rozčílí a přijde a řekne: jo, tak v naší rodině odjakživa jíme ryby dvěma vidličkami a ne jako vy, kosti

neházíme za sebe, nýbrž je skládáme na přiložený talířek, příbor potom odkládáme ne na stůl, aby se nezamotal ubrus, ale máme na to zvláštní štan-gličky, kterými to podložíme, po obědě si slušně utřeme ubrouskem ústa, ubrousek sbalíme a dáme do kroužku. To člověk říká z vlastního přesvědčení a je náramně dotčen, když tohle někdo nedělá. Tak a my jsme křesťané a z vlastního přesvědčení tady říkáme: Věřím v jednoho Boha, Otce všemohoucího, Stvořitele nebe i země – a teď to jede, ale takhle můžete říkat pohádku o Červené Karkulce. Vyznávali jste někdy v životě Červenou Karkulku? Leda že jste, pokud to tedy byli mužové, milovali dítko, které mělo červenou čepici, a pokud to byly ženy, tak náhodou ta červená karkulka frčela v módě zrovna tu sezonu, a jinak jste nikdy nevyznávali žádnou červenou karkulku, ani tu pohádku. Ale tohle vyznáváme, to je vyznání mé bytosti. To je vyznání toho velikého, do čeho jsem byl vtažen křtem.

*vydal TRITON Praha, 2016,
vybráno z části Credo*

PŘED 100 LETY SE NARODIL P. JAN BULA

Před sto lety, 24. června 1920, se Marii a Antonínu Bulovým v Lukově u Moravských Budějovic narodil syn Jan. Před pěti lety, 19. prosince 2015, byly při zvláštním obřadu v brněnské katedrále sv. Petra a Pavla slavnostně zapečetěny přepravní schránky s dokumenty obsahujícími materiály o mučednické smrti kněží Jana Buly a Václava Drboly. Tím skončila několik let trvající diecézní fáze kanonizačního řízení k jejich blahorečení, při které byly prostudovány a zdokumentovány všechny dostupné prameny a vyslechnuto mnoho svědků.

Zamyšlení brněnského diecézního biskupa Vojtěcha Cikrleho při příležitosti 100. výročí narození P. Jana Buly:

„Ukázalo se, že případ „Babice“ měl dvojí cíl. Jednak vyvolat strach, jednak diskreditovat církev jako morální autoritu. Hlavním úkolem však bylo získání a upevnění totalitní moci. Obřad

v katedrále před pěti lety, kterým se ukončovala diecézní fáze procesu blahorečení obou kněží, ve mně vyvolal i množství osobních vzpomínek. Tzv. babický případ vzbudil mou větší pozornost v době, kdy jsem byl na společné dovolené se synem jednoho z vězňených účastníků babických událostí. Toužili jsme poznat, jak se vše ve skutečnosti odehrálo a kdo za tím vším skutečně stál. Později jako kněz a biskup jsem získával hlubší vhled prostřednictvím osobních svědectví kněží, především Mons. Jana Podveského a Mons. Josefa Valeriána, a díky dokumentům zveřejňovaných Úřadem dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu. Po zahájení kanonizačního řízení v naší diecézi také studiem příslušných spisů. Případ je ovšem mnohem širší. Ze sto sedmi lidí odsouzených v této kauze bylo jedenáct popraveno, zbývající se „rozdělili“ o téměř čtrnáct set roků těžkého vězení. Dva kněžští kandidáti blahorečení tedy symbolicky zastupují mnoho dalších nevinných a krutě postižených lidí, jejich dětí a dokonce vnoučat.

Poselství babických událostí vnímám jako výstrahu před našimi laxními postoji vůči zlu už v jeho začátcích. Je varováním před ideologiemi dneška, které vystupují v převleku za dobrodince lidstva.

Jan Bula i Václav Drbola se jako mladí lidé rozhodli pro něco, co považovali v životě za nejlepší, a zůstali svému rozhodnutí věrní i v těžkých chvílích triumfujícího zla. Vstoupili do života druhých svou ochotou jim sloužit a Bůh byl s nimi. Jejich odvaha a věrnost Božímu pozvání zůstávají i po desítkách let velkým svědectvím lásky i pro každého z nás.“

www.biskupstvi.cz

Pozn. P. Jana Bula jsme v modlitbách prosili o přimluvu za uzdravení o. Tomáše Cahy v roce 2011.

P. KAREL BAČÁK

Jedním z významných třeštských rodáků byl kněz Karel Bačák. Narodil se v Třešti 4.11.1842 v čp. 199 do rodiny soukenického mistra. Už jako student jihlavského gymnázia se věnoval literární činnosti a historii a přispíval do Jabůrkovy kroniky. Jeden z příspěvků do kroniky zakončil větou: „*Laskavý čtenář jest žádán by chyby nalezené opravil.*“ Následuje podpis Jaroslav Karel Bačák studující II. gymn. třídy v Jihlavě.

Na kněze byl vysvěcen před 150 lety v roce 1870 v Kroměříži. Byl kaplanem v Brně Líšni, později českým kazatelem u sv. Michala v Brně. Zastával archivářství, registraturu archivu konzistořního a byl jmenován auditorem biskupské konzistoře.

Dne 1.4.1891 byl jmenován farářem v Třešti, z Brna se přestěhoval 26.4.1891 a slavnostně byl do svého nového působíště přivítán při Kateřinské pouti 3.5. 1891. V kronice farnosti se

dočteme, že v přípítcích mu bylo tehdy projeováno vše nejskvělejší, ale skutečnost záhy ukázala opak toho.

Zemřel náhle 22.5.1891, bylo mu 49 let, přivolaný lékař určil jako příčinu smrti ochrnutí srdce. Zdravotní potíže Karla Bačáka byly přisuzovány nezdravému bydlení v Brně, častému napínání duševních sil a nočnímu bdění. Stěžoval si na bolesti hlavy, těšil se, že až se v Třešti zotaví, že bude opět literárně činný.

Je pohřben na třeštském hřbitově. Na náhrobním kříži bývala kdysi jeho fotografie, ale ta v minulosti vzala za své. Nyní se podařilo náhrobní kříž doplnit novou fotografií.

Karel Bačák nezanechal poslední vůli a jeho majetek byl rozdělen podle zákona na tři díly, část dostali příbuzní, něco chudobinský ústav a značnou část majetku získal farní kostel sv. Martina v Třešti. Z těchto peněz byla pořízena dvě nová okna se sklolalbou, jedno s obrazem sv. Karla Boromejského, patrona zemřelého dp. Karla Bačáka, druhé s obrazem sv. Vojtěcha. Dále byla pořízena nová dlažba a při jejím kladení byly objeveny tři hrobky v kostele. Po Karlu Bačákovi se nám dochoval i zpěvník, který nechal vytisknout v roce 1887 a který nese název „Kancionálek Cyrillský farnosti Třeštské“.

Marie Kameníková

KATECHEZE DOBRÉHO PASTÝŘE

Téměř každou neděli slyšíte v ohláškách, že v pátek o půl páté bude na kaplance katecheze Dobrého Pastýře. Naposledy jsem o programu psala, ještě než vůbec začal. Nyní máme za sebou již druhý školní rok, co program běží, a tak bych se s Vámi chtěla alespoň částečně podělit o to, jak pracujeme. Tento rok chodilo na katecheze 8 dětí ve věku 3-7 let. Děti během setkání pracují samy, každé si vybere materiál, který ho zaujme, já dětem pomáhám s tím, co potřebují /něco přečíst, zapálit svíčku apod./. Sejdeme se společně jen při prezentaci nového tématu, což trvá asi 10-15 minut. Témata se probírají během tří let, každý rok se opakují a postupně rozšiřují o nová. Samozřejmě ne vždy se vše podaří, ale děti si postupně zvykly na určitý systém práce a pravidla, např. pracovat samostatně a pokud možno v tichosti, aby nerušily ostatní, svíčku nesusoukat, ale zhasínat zhasínátkem apod. Naši práci bych Vám chtěla přiblížit představením několika materiálů, které mají děti po celou dobu v atriu k dispozici. Patří k jednotlivým tematickým blokům, na které je program rozdělen: Mše svatá, Advent a Vánoce, Ježíšovo učení - Podobenství o Božím království, Ježíš, Dobrý Pastýř, Svátost křtu, Ježíšovo vzkříšení.

Oltář

Dítě má k dispozici model oltáře, který připravuje. Dává na něj ubrus, kříž, svíčky, obětní misku, kalich, starší děti i další liturgické předmě-

ty – korporál, purifikatorium, konvičky atd. Děti se učí názvy jednotlivých liturgických předmětů, které mají také zavěšené na plakátku na zdi a v obálce na jednotlivých kartách – předměty si mohou obkreslit, vybarvit a založit do svých desek. Dětem také zapálím svíčky na oltáři, při tom je prostor pro osobní modlitbu nebo jen pro ztišení se.

Svatostánek

Děti pracují opět s modelem svatostánku, uvnitř je ciborium, vedle svatostánku červená svíčka představující věčné světlo. Při prezentaci tohoto tématu se děti rovněž učí a uvědomují si význam gest pokleknutí a znamení kříže.

Liturgický oděv a barvy

Dítě se seznamuje se vzhledem a názvy liturgických oděvů /alba, ornát, štóla/. Může také

oblékat figurku kněze do ornátů jednotlivých liturgických barev. V aktuální barvě máme také ubrus na stolku v modlitebním koutku.

Izrael na glóbusu

Na glóbusu, kde jsou všechny moře a oceány modré a na omak hladké a souš je žlutá, vysypaná pískem, tedy na omak hrubší, je červenou tečkou označeno místo, kde se nachází Izrael – místo, kde se Ježíš narodil, zemřel a vstal z mrtvých. Žlutý kříž, jehož střed je zapíchnutý do červeně označeného místa, objímá celý glóbus. Symbolizuje, že takto Pán Ježíš objímá celý svět, každého člověka na celém světě, a odtud se také světlo po jeho narození rozšířilo do celého světa.

Podobenství o perle

Děti pracují s dřevěným domem obchodníka s perlami a znázorňují podobenství na základě textu z Písma – obchodník kupuje perly /donesi si domů dvě krabičky plné perel/, pak objeví vzácnou perlu, jde všechny perly prodat a do-

nese si domů onu vzácnou. V katechezi pracujeme dále ještě s podobenstvím o pokladu ukrytém v poli – obě mají ukázat vzácnost a jedinečnost Božího království, pro jehož získání má cenu zřít se všeho ostatního. Další podobenství /o hořčičném zrnku a o kvasu/ poukazují na růst Božího království, když děti mohou žasnout nad tím, že z něčeho nepatrného vzejde něco velkého. Poukazují na zvláštní životní sílu, která působí tento růst a je ukryta i v každém člověku.

Ježíš, Dobrý Pastýř

„Já jsem dobrý pastýř. Dobrý pastýř položí svůj život za ovce.“ Obraz dobrého pastýře vyjadřuje starostlivost a péči o každého z nás. Děti poznávají obraz vztahu mezi Ježíšem a člověkem a zároveň jsou uváděny do velikonočního tajemství – Dobrý pastýř dává za ovce svůj život. Tento materiál ovčince a dobrého pastýře slouží také k další katechezi – o nalezené ovci. Děti velice dobře reagují na to, že pastýř hledá jednu jedinou ovečku, dokud ji nenajde. Dětem jsou také kladeny otázky, aby samy přemýšlely a snažily se najít odpověď, nemusí to být hned. Např. Kdo je ten dobrý pastýř a kdo jsou ty ovečky?

Město Jeruzalém

Děti si staví z kostek město Jeruzalém, tak jak v Ježíšově době vypadal – hradby, jeruzalémský chrám, kostky představující večeřadlo, Herodův palác a Kaifášův dům, pevnost Antonia /sídlo Piláta/, dále pak umístí dřevěné stromy do Getsemanské zahrady, z kamenů vytváří horu Golgoty, Ježíšův hrob /u něj pak na znamení Ježíšova vzkříšení zapalujeme svíčku/.

V prvním roce se děti pouze seznamují s těmito místy, kde došlo k událostem spojeným s velikonočním tajemstvím, v dalších dvou letech

se probírají jednotlivé události /vjezd do Jeruzaléma, poslední večeře/.

Večeřadlo

Model večeřadla slouží k prezentaci poslední večeře. Děti si staví figurky Pána Ježíše a apoštolů kolem stolu s bílým ubrusem, kalichem, miskou, svíčkami, které je mají dovést k podobnosti a souvislosti s oltářem, který vidí v kostele.

Ježíšův hrob

Toto je průřez hrobu vytesaného do skály, kam bylo uloženo Ježíšovo tělo. Děti opět inscenují příběh, který čteme v Matoušově evangeliu o tom, jak ženy v neděli ráno spěchají ke hrobu hlídanému vojáky, setkají se s andělem a běží radostnou novinu oznámit Šimonu Petrovi a Janovi. Ti pak pospíchají přesvědčit se na vlastní oči a najdou prázdný hrob a v něm pouze pruhy plátna.

Zuzana Nováková

VÝROČÍ PRIMICÍ

Letos také uplynulo 70 let od primice Aloise Bumbálka a Františka Vrátila, 110 let od primice Františka Lukše, 80 let od primice Karla Kubíčka, 160 let od primice Václava Perničky a 150 let od primice Karla Bačáka.

Marie Kameníková

SLAVNOST TĚLA A KRVE PÁNĚ

*V neděli 14. 6. 2020 jsme prožili Slavnost Těla a Krve Páně.
Průvod městem byl doprovázen vydatným deštěm :-).*

LEDOVÉ KRÁLOVSTVÍ

Tenhle text píšu pro rodiče, mámy a táty a babičky a dědy. Pokud nejste malá holčička, může se stát, že vám obrázky dvou okatých sester a sněhuláka z pohádek Walta Disneye, které koukají odevšad, polezou na nervy. A budete v nebezpečí, že nad nimi mávnete rukou a ohrnete nos, protože je to komerční, bláznivé, ukřižované, podbíživě barevné, efektní a nekvalitní. Že necháte děti, ať se na ty blbosti dívají samy, když nedají jinak, že vy máte důležitější věci na starosti. Já jsem totiž takhle dříve uvažoval.

Nejsem žádný filmový kritik, spíš jsem k disneyovkám přistupoval a priority s nedůvěrou, ale stalo se, že jsem byl nucen s dětmi mnohokrát zhlédnout třeba Lviho krále, Dobu ledovou a samozřejmě Frozen - čili Ledové království. A s pře-

kvapením jsem zjistil, že pod efektním povrchem akčních příběhů dříme poselství, které stojí za to nepřehlédnout. Nechci zde dělat reklamu onomu studiu, ale rád bych povzbudil rodiče a prarodiče, aby se nebáli ponořit se s dětmi do barevných moderních pohádek beze strachu z toho, že se poskvrní prachem světa. Tentokrát tedy o Ledovém království:

Je to příběh o vztazích: O vztahu sester, vztazích rodičů a dětí, vztahu k přátelům, k přírodě a k věcem.

V prvním dílu hraje velkou roli strach královských rodičů z toho, že jedna ze dvou sester není normální. Je jiná a to se zdá nebezpečné. Má jakousi kouzelnou moc, dokáže s ní dělat radost i ublížit. Ta moc se projevuje v emocích. Rodi-

če dostanou radu, že strach je špatný rádce, ale oni raději sestry oddělí a tu „jinou“ uschovají do bezpečného prostředí, kouzelné ruce oblečou do hedvábných rukavic. Dívka je vedena k tomu, aby skrývala emoce, aby se moc neprojevila.

Dobrý konec v příběhu zachrání láska. Ale ne milenecká, jak to bývá, ale láska k sestře, k bližnímu. S tou taky mají děti osobní zkušenost, na rozdíl od té milenecké. V tom, že někdo není ochoten dát, co může, protože sleduje jen své sobecké cíle, a někdo naopak druhému nezištně pomoci chce, se ukazuje hranice mezi životem a smrtí. Neokázalá láska je ta nejsilnější moc, proti které všechny naše jinakosti neznamenají nic.

Obyčejné, neokázalé a nezištné přátelství lidí a zvířat je silnější, než všechny kotrmelce příběhu. Sesterská, sourozenecká láska zachrání svět.

Řešení, jak zvládnout nebezpečné nadání nakonec není v potlačení emocí, ale v jejich přijetí, v přijetí sebe sama, v přijetí toho, že jsme každý jiný, a v nasměrování svých sil ku pomoci druhým.

Komickým, ale krásně výmluvným příkladem je, když se oživlý potrhlý sněhulák snaží zachránit nemocnou dívku a tak přikládá na oheň, aby ji zahřál, a vypráví jí vtipy, přestože sám se rozpouští.

Přiznám se ale, že mi smysl pohádky nedošel hned. Zatímco Tři oříšky pro Popelku nebo Pyšnou princeznu klidně můžete sledovat při loupání brambor, k Ledovému království si musíte s dětmi sednout, vzít je na klín, udělat si čas a dívat se. Možná ne jen jednou, abyste se dostali pod krustu efektů a dostali se k teplému jádru. Věřím ale, že děti podprahově poselství příběhu cítí, že do nich proniká. A myslím, že pokud to tak je, není to vůbec špatně.

Na druhý díl jsem koupil dětem lístky a šla skoro celá rodina. Příběh dvojky rozvíjí téma dějově starší a je plný vizuálních efektů a písní, ale jeho smysl pod povrchem je opět velice silný:

Království je znenadání ohroženo vzbouřením živlů. Příčinou je cosi, co tkví v kořenech královské rodiny. Dívky se nejdříve spolu, poté každá zvlášť vydávají na cestu, aby zjistily nepřijemnou pravdu o svých předcích a tím o sobě a o tom, na čem je jejich království založeno. A pravda je to tak hrozná, že před tím ustydne srdce

té mocnější ze sester, té, která se stala královnou s kouzelnou mocí. Její mladší sestra královna není, není kouzelná a nakonec shodou okolností zůstane úplně sama a nikdo jí neporadí, co má dělat, přestože ví, že se nějak rozhodnout musí: musí šlápnout do tmy, udělat první krok, s vírou, že druhý se ukáže. A když se ukáže, tak to není žádná legrace. Pochopí, že musí napravit to, co kdysi dávno arogance jejich předků způsobila. Přesněji, že musí bezhlavě rozbít to, co pýcha a hřích v minulosti postavily. Právě v tom se nakonec ukáže záchrana království. Království nezachrání sama kouzelná moc královny, ale lidské přiznání se k nepřijemné pravdě o sobě samém a vůle a touha napravit bezpráví podle svých omezených sil.

Příběh druhého dílu má silný ekologický podtext, ale myslím, že jde o obecnější věci. Můžete si do něj dosadit jakýkoliv problém nebo hřích, který se nad člověkem tyčí jako nepřekonatelná zeď. Tváří se to jako nezpochybnitelný základ světa. Tváří se jako moje ochrana, něco, kolem čeho musím našlapovat, ale co musím nechat na pokoji, jestli chci žít. To je dábelké. Právě to se musí rozbít.

Myslím, že je dobře, když děti od mala vrstají do představ, že člověk se musí podívat do očí i nepřijemné pravdě a když něco pozná jako zlo, tak se s tím nemusí smířit. Má usilovat o nápravu a nezaleknout se následků.

Jako učedníci Pána Ježíše můžeme stejně jako hrdinové pohádky o Ledovém království věřit tomu, že konečné vítězství je v dobrých rukou. Jak napsal svatý Pavel: „...jsem si jist, že ani smrt ani život, ani anděl ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani hlubiny..., nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.“ Řím, 8; 38-39. Ale ten krok do tmy, ten udělat musíme. Věřím, že s ním.

Tak tedy světské disneyovské pohádky opakují jinými slovy pravdy, které známe z Bible a jsou to pravdy veledůležitě.

Když bude v létě horko, nebo bude pršet, vychutnejte si ledovou pohádku, dívejte se pozorně a nezůstaňte jen na povrchu Ledového království.

Jan

Nové přikázání vám dávám,
abyste se navzájem milovali,
jako jsem já miloval vás.

Ne vy jste si vyvolili mne,
ale já jsem si vyvolil vás
a určil jsem vás k tomu,
abyste šli a přinášeli užitek,
a váš užitek aby byl trvalý.

(Jan 15, 16)

Václav František Lobkowicz
O. Praem.

František Radkovský

světící biskupové pražské
arcidiecése

Na památku jejich biskupské
konsekrace 7. 4. 1990

Maria, Matko Církve - oroduj za nás!